

Вона спить сама. Чомусь цієї ночі це особливо відчутно. Тепло й приємно ввижаються чийсь губи. Атлас ніжить тіло, вона ніяк не може заспокоїтись. Надто велике ліжко для неї, і цієї ночі це особливо відчутно – адже вона спить сама. Пальці судомерно роздирають простирадло, щось у ньому шукають. Я точно знаю, що їй сниться. У цьому калейдоскопі сновидінь і слова, і дотики... кружляють погляди між пасмами волосся, що приречено спадає на звільнену від одягу спину... У цьому божевіллі є навіть я, але швидше – серцем. Вона спить сама. І на ранок буде боляче.

Вона спить приречена. Підібгавши під себе ноги, вкрившись з головою цупкою ковдрою... щохвилини кидається, боїться щось проспати. Спить приречена і тому вслухається в нічні звуки: припаркувалося авто, десь спрацювала сигналізація... Нічого підозрілого. Їй страшно, але є надія, що на ранок приреченість кудись зникне. Але поки що – вона спить приречена.

З усього втішає тільки одне – вона нарешті спить. Хоч якось, хоч кілька годин на добу, але спить. Цього літа їй теж даровано

радість і жах сновидінь. Вона спить. Нарешті вона спить.

2

Осінь – я ніколи не втомлюся писати це слово, поглинати його сутність, жити ним, у ньому... Кожен ланцюжок починався восени, коли за опалим листом не видно ні землі, ні неба, ні води... Так просто оступитися і зовсім не важко піднятися, найважче змусити себе вийти з осені. Це світ, де простота захоплює і оживляє, народжує, спокутує. Не треба пояснювати депресивний стан – це ж осінь. Взагалі не треба нічого пояснювати – навколо такі самісінькі люди. Єдина різниця – у когось більш, у когось менш заіржавіле осінню серце.

Пальто відокремлює мене від світу, але десь на дні самої себе відчуваю вологу. Усміхаюся кутиком рота, машинально торкаюся обличчя – “зняти” посмішку; йду далі крізь осінь, прозорих людей, їм не боляче, їх немає. Як і мене. Розчинені, руді, ексцентричні клоуни-невдахи. Зовсім не смішні...

Тетяна КРАВЕЦЬ народилася 28 грудня 1992 року в м. Києві. 2009 року закінчила Український гуманітарний ліцей Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Брала участь і виборювала перемогу у Всеукраїнських учнівських олімпіадах з української мови та літератури, зарубіжної літератури, основ економіки; у Всеукраїнському учнівському конкурсі “Безсмертний подвиг українського народу” (номінація “Літературний твір”). Сьогодні талановита дівчина студентка 1 курсу економічного факультету КНУ імені Тараса Шевченка.

Пропонуємо нашим читачам добірку віршів із першої (поки що рукописної) Тетяниної збірки “Коректура осінніх кроків”. Упевнені, вас вразить і думка, і мова творів, захопить артистична натура ліричної героїні, інтерес авторки до формотворення.

ІЗ ЗБІРКИ “КОРЕКТУРА ОСІННІХ КРОКІВ”

Я молюся
Осіньному подиху
Зірки
Моєї весни

І знову думала
Каркасами спогадів
Можу забрести
В непроминуше

Я шепочу:
В мене на губах
Ще досі дотик
Твого поцілунку

Колись так бувало
Що ночі всміхалися
Й зорі
Мене вітали

ІЗ ЦИКЛУ “КАЛІГРАМИ СВІТАННЯ”

* * *

Безмежністю
Тлінністю
Небом

Лелечим крилом
Сонцем
Морем

Літаю
Співаю
Живу
Кохаю
Скрадаюсь
Пливу

Надію
На крилах
Своїх я несу

Карбую
У вічності
Тлінній журбу

І усмішки з неба огорнуть
І хмари в обійми нас схоплять
І вихором час понесе
Згадаєш побачиш усе

Тримаю в долонях крило
Життєвою силою воно нас вело
І огортаючись карою ночі
Зорі цілують натхнення дівоче

Я на долонях тримаю зорю
Крізь поспіх всесвітній її пронесу!

* * *

Айстри
Білі

Ніжні

Запальні

Мелодії
Колихані
Покликані
Жаркі

Мрії
Дикі
Жадані
Сумні

Ми зорі
Далекі
Байдужі
ясні

З тобою пливемо
Крізь мороки вічні
Журби...

* * *

Я весна
Тож нехай
Колихаюся вихором ночі
Я журба
Не зважай
Моє серце у співах жіночих
Я одна
Не сумуй
Бо вже здатна співає самотою
І зоря
І краса
Чоло спите юрбою

* * *

Я овал у безмежному морі
 Країн і барвів, що іде
 Крізь зір полонини
 В безмежність.
 Я чую тебе,
 Моє ти
 Розбите серце,
 Твої частини
 Завжди співають
 У мені
 Свої пісні
 Бо
 Я – твій
 Овал,
 Верчуся,
 Кручуся,
 Рвуся,
 Біжу,
 МРІЮ

я коло
 тепер я вже коло
 маленьке коло
 Життєві негаразди
 своїми руками
 обрізали мої частини
 я не відчуваю плавності
 я скитаюсь по світу
 без думок і надій
 ми люди – бриги
 крізь кола...скибки
 я круга
 зорі забрали частину моїх думок
 я вже не здатна бігати й циркулювати
 я вже кручуся
 тепер я лиш ЛЮБЛЮ...ЛЮБЛЮ

Коли вітер розвіяв моє серце,
 Ах, бідолашні зорі,
 Я любила вас тоді найбільше,
 Бо я ще плавала...

А тепер я лиш прагну любові. Я ЛЮБЛЮ

Потоками
 Краплями
 Ніжністю
 Вдарених
 С
 Л
 І
 В

мотивами
 вічними
 сум
 і поразки
 обох
 Г
 О
 Л
 О
 С
 І
 В

Я
 Б
 А
 Ч
 У

Він вигадав
 Викрив
 Дощем усе вмив

П
 О
 Ч
 У
 Т
 О

МОГО
 ВІТРОВАННЯ
 обвуглені
 крила
 розмиті
 дощем

Відлуння
 Від стукоту крапель
 В мотив

ТВОГО ГОЛОСІННЯ
 Забави від слів –
 краплі сліз із борщем

* * *

ОСІННІ
 Заповіти про любов
 О сині краплі
 Тиші вечорів
 Твоїх бажань перестороги колісниць
 Осінні
 Краплі дощику
 З криниць
 Мені ти вчора на ніч кажеш:
 Осінь
 На плечі стелить нам
 Свої покоси
 Весільна сукня диха
 Листопадом
 І килими вже пахнуть
 Шоколадом
 А шаль на землю вже зронила
 Сльозу
 І шепче вітер: забудь
 Свою весну
 О
 С
 І
 Н
 Н
 І
 Птиці карнавалами
 В повітрі
 Моя нога, твоя надія – шепіт вітру

* * *

Ти уяви що я –
 ТВІЙ СИНІЙ
 ПЛИН
 З небес далеких
 Світло полонин
 Крізь темінь шепіт
 Дзвінких голосів
 А я усе
 Темно-синій плин
 Колись була у райдузі обіймів
 Моя сльоза
 Скотилася повільно
 Складала кроки
 У гучні рядки
 Тепер пливу
 Крізь них
 І крізь думки
 Ти уявив що я –
 ТВІЙ СИНІЙ ПЛИН
 І гучно вдарив
 Спогадом в мотив
 Мого лиш болю
 Відгук гомонів
 А ти сказав лиш:

Ти усе ж –
 МІЙ ПЛИН

* * *

НАВКОЛОСВІТНІ ЕСКІЗИ

Лелечий спогад
 Крізь потоки сліз
 Дивлюсь на щойно створений
 ЕСКІЗ
 Себе питаю: графік чи склади
 Малюнок вишивка – усе ази
 А де причини?
 Спогадом лелечим
 Шукаю суть
 Чиєсь тут провини
 ЕСКІЗИ
 Слів
 І нариси хвилин
 Вхопити мить –
 папір з долин
 ловлю лелеку
 пазурями змія
 він прилетів –
 замість нього хвилини
 ЕСКІЗИ
 Слів – це лиш півсни
 Тумани днів
 Сходи картин
 І замальовки від життя –
 Мені зосталася одна
 Навколо глянь –
 УСЕ ЕСКІЗИ
 Цих днів і снів і слів
 КАПРИЗИ

ІЗ ЦИКЛУ “АРОМАТИ ЯБЛУКА”

* * *

Я бачила крізь обрій моїх снів
 Руки твої, що тягнулись до неба,
 Тумани і зорі
 Зевса.

Ти відчув мій погляд столітній,
 Образ богів із букету квітів,
 Фатум і образа
 Відразу.

Плюскотіли фонтани в саду,
 Семіраміди нитка золота,
 У мені ще луна
 Журба.

Ти викрав мене крізь вікно,
 Морок ночі нам дав плащаницю,

Ти все марив, що я
Твоя птиця.

* * *

Я проймаю тебе холодним поглядом
Твоїх рук.
Я тебе колишу жаркими обіймами
Твоїх ідеалів.
Ти здаєшся мені підтекстом без слів,
Бо не можеш мене розгадати.

Піктограми твого лиця
І підвиди блакитних барвів,
Ти торкнувся мого гребінця,
Тягнеш руку крізь дим овалів.

Перука несправжніх слів,
Дивні п'єси: вечір і ночі,
Ти печатку постав на дорозі –
Перспектива крізь темні очі.

Періодика наших буднів
І перлини охайних днів,
Я судила тебе прилюдно
Крізь обійми твоїх почуттів.

Це період моєї печатки,
Це провал у твоїх думках,
На асфальті паузи малюю,
Ти весь час будуєш свій дах.

* * *

Безсмертним рухом скрипаля
Мелодія луна
Твоєї ніжності доба
Тепер сумна
Я на мосту через ріку
Одна стою
Твого лиш подиху журбу
В собі ношу
І юним трепетом зіниць
Вода все ллється
Я тонко здатна відчувать
Як серце б'ється
В собі в душі я все ношу
Твій погляд скритий
В твоїх долонях запишу
Чуттєвість літа

ІЗ ЦИКЛУ “ЖИТТЄВІ КАЛАМБУРИ”

* * *

Всі нагороди життя – казка стомлена,
Потоками слів і морів заслонена,
Я на порозі щодня чую вироки
І звертаю свідомість у витоки.

Гляне вітер байдужо в очі,
Заирне, усміхнеться і зникне,
Ти не вір, просто думай коротше,
Кожна фраза у полум'ї крикне.

Сто медалей на шиї, сто фраз,
Скрикне зірка, закриється час,
Ідеалами жити – гоніння,
Нагороди життя – стугоніння

* * *

На мене падало небо –
Так бувало не раз,
Загинаючи кредо,
Розбиваючи час.

Зорі сипались дивно,
Умивався мороз,
Я пишалась дитинно
Від навалу погроз.

Всюди тиснули стіни –
Мабуть, плакала я,
Я була досить сильна,
Хоч зоря не моя.

І терпіння мотив
Зупиняв колись небо,
Просто вихори слів
Так впливали на мене.

* * *

Кадастровий світ
Ніч на проліт
Морок крізь тьму
Дим крізь овал

Воля крізь спеку
Водопотік
Шукала безпеку
Дерлась на тік

Незрозумілим
Мотивом на стінах
Розмова з ним
Протічний мій дах

Безвістю никне
Тінню проникне
Думи повітря
Лечу все без світла

* * *

Цей рядок просив мене:
Відпусти,
Не чіпай моїх крил –

Це рани,
Ми писали з тобою листи,
Хоч були це усе забави.

Цей рядок все молився:
Прости,
Мої пальці безсильно полишать
Занедбані сни,
Посилали листи у безвість,
Не чекали на жодну вість.

Цей рядок вибивався зі струму,
Цей рядок сам лишав пальцем слід,
А я лиш ховала утому
Під зимовий ще давнішній лід.

* * *

Вбираю світ у барикади літер,
Решітки ставлю крапками над і,
Вже не полишить теплий спогад вітер –
Він стане літерою у чиємусь сні.

Ми розбиваємо безмежні камертони,
Лунає музика, немовби уві сні,
Поглянь навколо – все це ембріони,
Що проливають сльози навесні.

Твоя рука із слів творила текст
І світ складала штемпелем в абзаци,
Гілки дерев усе здавали тест,
Бо дихали крізь літери прострацій.

* * *

Мене зустрів словами якось світ:
Твоїх ночей папери все барвисті,
Ти нащо пишеш? Нащо весь цей лід,
Що полишає спогади вихристі?

Горить лампада, паперовий сніг,
І миті у бузку ясні і світлі,
Усі папери сипляться до ніг,
А світ шепоче: змиєш думи літні.

Писала літом і писала сном,
Півранком, півмотивом, піввином,
А горлиця казала за вікном:
Покинь писати, світ застелиш тлом.

Ступаю на розірвані папери,
Кладу відбитки юною ногою,
Моя молитва лиш торкнулась сфери,
А всі мотиви сховані весною.

ІЗ ЦИКЛУ “УСМІХНЕНІ КАМЕРТОНИ”

* * *

Тригонометрія наших буднів
І статистики дивний овал,

Аксиоми закоханих снів,
Теореми в зірковий пал.

Квадратний корінь моєї надії
І площин увігнута дуга,
Я під модуль складала всі мрії,
І у куб піднеслася одна.

Інтеграл із променя сонця,
Похідна із мого зап'ястя,
Я проводила лінії щастя –
Лиш дотичні до кола лица.

Я вивчала поверхню призми
І властивості медіан.
Тепер знаю крізь всі катаклізми:
Найгірше в математиці – обман.

ІЗ ЦИКЛУ “ПЕРЕВЕРНУТИЙ СВІТ”

* * *

Ти знову вимовив слово ніжність,
Розбив на періоди життя,
На дощові потоки світ,
На помаранчі сльози
І на свідомість лід.
Усміхнені камертони
Кидали заслони до ніг.

Я складала із літер слова,
З думок листи,
З відчаїв мотиви,
Від дотиків пальців танув лід,
І сльози текли у свідомість
Людини
Мудрими потоками дощу.

Знову чую це слово Люблю
Крізь древо суму
Й мелодійну осінь,
Воно просить скласти журбу
В твою душу,
Що пахне досі.

Береза слухає,
Осінь молиться,
Слідом птаха
Світ потвориться,
Перевернуті літери слів
І зів'ялі листки любові,
У троянд – пелюстки з почуттів,
У тобі – краплі їхнього болю.

* * *

Я слухаю симфонію
Нічного неба,

Літаю янголом
Під скрипи древа,
Спускаюсь віхолою на дерева,
Ти знову линеш лебедем до мене.

Акустика звуків польоту
Зльоту
Гармонійна музика світу
Літа
Метаморфози правої повіки –
лівою ногою у ліки
Часові

Життя без меж і небо без води,
Ці тротуари – спогади зорі,
У качки крила лебединим дивом
Цвітуть тюльпанами над цим вікном
Квітковим полотном.

Замети слів збили із ніг тебе й мене,
Ніхто уже нас не пережене,
Ти привид сну,
Мара півсну,
А я тюльпан,
Де лебідь спав.

ІЗ ЦИКЛУ “КОМПРОМІСИ ДОЛІ”

* * *

Ходило літо
Спогадом
В мені
І проростали
Крізь траву
Вінки
Засохлі трави
Гомоніли
Гучно
І світ стріляв
У мене
Досить влучно
Підніжки ставили
Всі килимові
Барви
Просили
На танок
І підмовляли
Моє волосся
З вітром
В дужім вальсі
А літо спогадом

В мені
Ще й досі
Пахне

* * *

І насняться курсивом у днях
Наші долі
Лиш пробіли
Крізь літери
І крізь свідомість
Перевернуті
І перекриті
На шляхах
Асфальтом залиті
І троянда поникла красою
Під бетонною
Сивою
Вагою
Телеграфні дроти
В авангард
Перелічені лінії
Дат
Трубопроводи
З'єднані межі
За вікном вже не лине
Безмежність
Кожна нитка – просякнуті нерви
Кожна дата – двоякі катрени

ІЗ ЦИКЛУ “ГЕОМЕТРИЧНІ ДОЛІ”

* * *

І потопила молоко у вірі,
Бо ти забув чи просто не прийшов,
Не прилетів, і не подумав, не зійшов –
В моєму серці знову думи сірі.

Знаменник дробу – знову темний шов
Мого бажання й певної зневіри,
Ти, може, ще й не знав ту безліч мов –
Дорогу серця на тужливій лірі.

Моїми кроками все б'ється віхола
у серце,
Колись дорогою розіб'ється решітка
У місяця гармонії з тобою,

У льоді серця захлинаєшся зимою,
І кисне молоко під вікнами любові,
А я дивлюся у вікно – шукаю тебе
в слові.

